

Da ikke flere begjerede Ordet, oplæſtes

Forſlag til Lov

angaaende

Ophævelſen af Barbeerlauget i Kjøbenhavn og den fremtidige Udgang til at udøve Barbeernæring i Kjøbenhavn og i de øvrige Kjøbstæder,

ſaaledes ſom det findes indført i Anhanget til Rigsdagstidenden, og ved den derpaa foretagne Afſtemning vedtoges ſamme eenſtemmigt med 36 Stemmer.

Formanden: Lovforſlaget vil derefter blive at tilſtille det andet Thing til Fremme der.

Vi gaae derefter over til den ſiſte Sag paa Dagsordenen, nemlig eneſte Behandling*) af Forſlag til Lov angaaende Redningsvæſenet paa de danſke Kyſter. Der intet er Ændringsforſlag fremkommet til denne Behandling af Sagen. Det i denne Sag nedſatte Udvalgs Betænkning, der gaaer ud paa at tilraade Vedtagelſen af Lovudkaſtet i den Form, hvori det er kommet fra det andet Thing, er i ſin Tid blevet omdeelt, og findes i Anhang B til Rigsdagstidenden Nr. 60, Sp. 816. Jeg ſætter alſaa nu under Forhandling, hvorvidt Landsſtinget vil gaae ind paa Lovforſlaget i ſin Heelhed.

Ordføreren (Lüttichau): Jeg ſkal med nogle ſaa Ord tillade mig at henlede Opmærksomheden paa de Forandringer, ſom ere foregaaede ved dette Lovforſlag, ſiden vi ſiſt beſkæftigede os med det her. Til § 2, ſom iøvrigt ikke er forandret, er der kommet en Tilføining, ſom gaaer ud paa, at „Indenrigsministeren ſkal kunne foretage ſaadanne Forandringer med Henſyn til Stationsſtæderne, ſom de locale Forhold til enhver Tid maatte gjøre nødvendige“. Det vil maaffee erindres, at der

ogsaa ved Forhandlingerne her har været Tale om, at noget ſaadant kunde være nødvendigt, men man antog dengang, at der i ſaa Tilfælde kunde forelægges et Lovudkaſt deſangaaende. Det er nu her forbeholdt Indenrigsministeren at foretage ſaadanne Forandringer uden at fremlægge et Lovudkaſt, og derimod finder Udvalget ikke, at der kan være noget Særdeles til Hinder, ſkjøndt det maaffee ſaaer et noget ſæregent Udſeende, naar man giver en heel Deel Beſtemmelſer, ſom de, der indeholdes i § 2, og ſaa ſtrar derovenpaa giver en Beſtemmelſe, ſom ſaa at ſige ophæver dem; men, ſom ſagt, nogen videre Ulempe kan der jo ikke være forbundet dermed. I § 3 er der ſteet den Forandring, at iſtedetfor at det før var beſtemt, at Beſtyreren i Nørre Jylland ſkulde udnævnes af Kongen, er det nu ſaſſat, at han ſkal udnævnes af Indenrigsministeren, og ſom Folge deraf er et Forbehold bortfaldet, ſom det høitærede Thing havde taget, nemlig, at, naar dette Embede blev vacant, ſkulde det nærmere beſtemmes, hvorledes der dermed ſkulde forholdes. Imod denne Forandring har Udvalget heller ikke fundet, at der kunde være noget at indvende, ſaameget mere ſom den er foranlediget ved en Oplyſning, der er indſendt fra den her omhandlede Beſtyrer, ſom ſelv har tilſkyndet til, at man ſkulde gjøre en ſaadan Forandring i Loven. § 4 er derimod aldeles forandret. I den forrige § 4 anførtes der, at Herredsfogderne, hver for ſin Jurisdictions Vedkommende, ſom Poſttimeſtere ſkulde yde Redningsvæſenet Biſtand, og dernæſt, at de, naar Beſtyreren ikke var tilſtede, ſkulde have et conſtrollerende Tilſyn med Redningsvæſenet. Begge diſſe Dele indeholdes vel i det ſiſte Punktum af § 4 ved Henviſningen til Forordningen af 28de December 1836 om Strandingsvæſenet; men det vil ogsaa deraf, efterſom det i denne Forordning er beſtemt, at ſaavel Amtmanden ſom Herredsfogden ſkulde, naar de ere tilſtede ved Strandingen, ſørge for, at ſaavel de Skibbrudne ſom Skibenes Ladninger blive reddede og bjergede, være en Folge, at Amtmanden og Herredsfogden ikke alene ere berettigede, men ogsaa forpligtede til at ſørge for og, ſaa at ſige, at tage Commandoen over Redningsvæſenet,

*) Denne Sags tidligere Behandlinger findes Sp. 1713—1738 (1ſte Behandling), 2099—2113 (2den Behandling), og (3die Behandling) 2251—2259.